

Rapport Hoge Raad Justitie dd 16 april 2024: de doorlichting

I. Wat betreft de start van het onderzoek.

- Er werd op 18 mei 2010 – onmiddellijk na de opening van het opsporingsonderzoek – een akkoord getroffen om de informatiedoorstroming betrekkelijk de dossiers ivm seksueel misbruik binnen de pastorale sfeer te regelen.

Het betrof een akkoord tussen een organisatie opgericht door de katholieke kerk (de Interdiocesane Commissie) enerzijds en het openbaar ministerie anderzijds.

Dit akkoord had niet de minste wettelijke grondslag.

- De minister van Justitie onderhield (eind juni-begin juli 2010) telefonische contacten met het parket-Generaal te Brussel over de huiszoeken van 24 juni 2010 die "*voor problemen konden zorgen*".

Wat werd hierover afgesproken, of wat was de uitkomst van deze gesprekken?

Ook had de minister van Justitie contact met het Vaticaan, dat zich klaarblijkelijk bekloeg over de verschillende huiszoeken in de katholieke middens, met mogelijk een diplomatiek conflict tot gevolg.

- Op 2 juli 2010, nauwelijks één week na de huiszoeken, werd beslist om "*een team van magistraten*" op te richten om de regelmatigheid van Operatie Kelk te onderzoeken.

Zulks is hoogst uitzonderlijk.

Het dossier werd op die dag door het parket-generaal opgevraagd aan de onderzoeksrechter die daardoor voor bepaalde tijd zijn dossier kwijt was.

- Op 30 juli 2010 kwam er reeds een vordering van het parket-generaal om drie onderzoekshandelingen nietig te laten verklaren, de rest van het onderzoek werd regelmatig beschouwd.

Dit betrof een procedure om de wettigheid van het onderzoek te controleren, dat volgens het wetboek van strafvordering alle partijen dient op te roepen.

Het artikel dat in het wetboek van strafvordering deze procedure beschrijft luidde in die tijd als volgt :

*"De kamer van inbeschuldigingstelling hoort, in openbare terechtzitting indien ze op verzoek van een partij daartoe besluit, de opmerkingen van de procureur-generaal, **de burgerlijke partij** en de inverdenkinggestelde". (vette tekst : wvs)*

- Kort na deze vordering van het openbaar ministerie bracht meester Fernand Keuleneer een bezoek bij twee magistraten van het parket Generaal.

Nauwelijks dertien (13) dagen na de eerste vordering van het openbaar ministerie (zijnde beweerdelijk de vrucht van "*het team van magistraten*") nam het openbaar ministerie op 12 augustus 2010 een nieuwe vordering en eiste plots dat het ganse onderzoek zou worden nietig verklaard.

Op de zitting van de parlementaire onderzoekscommissie dd 19 april 2024 gaf de heer Davy Jordens hierover meer uitleg en zegde dat deze tweede vordering het werk was van één magistraat, gespecialiseerd in fiscale zaken.

Daar waar de eerste, meer milde, vordering dd 30 juli 2010 van het openbaar ministerie zich beperkte tot de nietigverklaring van "slechts" drie onderzoekshandelingen, wijzigde plotsklaps het standpunt van het openbaar ministerie volledig, en zulks beweerdelijk door toedoen van één magistraat, die op eigen houtje klaarblijkelijk kon beslissen om deze radicale ommezwaai te realiseren door een bijzonder verregaande vordering op te stellen met als doel het ganse onderzoek te laten nietig verklaren.

Hierover interpelleerde ex-minister van Justitie Koen Geens de HRJ op de zitting van de parlementaire onderzoekscommissie dd 19 april 2024, waarbij hij zegde "*dat het perfect kon dat men tot een voortschrijdend inzicht was gekomen*" en dat daardoor de fikse ommezwaai kon worden verantwoord. Hierop antwoordde de heer Davy Jordens (HRJ) dat

dit inderdaad zou kunnen doch dat de desbetreffende magistraat -na door de HRJ te zijn gehoord- geen aanvaardbare uitleg kon geven over deze plotse wijziging...

Dit voltrok zich bovendien in volle zomerperiode – met nauwelijks magistraten van dienst – en op een ogenblik dat het materialiter onmogelijk was om te weten wat nu de precieze inhoud en draagwijdte was van de 931 dozen die op 24 juni 2010 in beslag waren genomen.

Hoe kon men tot de vernietiging van alle onderzoekshandelingen beslissen als men nog niet eens de inhoud kende van de in beslag genomen dozen?

- Bovendien was een magistraat van het openbaar ministerie aanwezig op 24 juni 2010 toen de huiszoeking onder leiding van de onderzoeksrechter plaatsvonden en werd geen enkele formele noch inhoudelijke opmerking door deze magistraat gemaakt omtrent de uitvoering van de diverse huiszoeking. Het openbaar ministerie, één en ondeelbaar zijnde.
- De uitleg van de (fiscale) magistraat die meester Fernand Keuleneer had gesproken tezamen met zijn collega, gaf aldus de heer Davy Jordens op de hoorzitting van de Parlementaire Onderzoekscommissie *de dato* 19 april 2024 "*geen bevredigende uitleg*". De tweede magistraat die het gesprek met meester Fernand Keuleneer voerde gaf van zijn kant geen gevolg aan de oproeping van de Hoge Raad voor de Justitie, en kon dus over deze kwestie niet worden gehoord. Er wordt ook geen reden gegeven waarom de betrokken magistraat van het toenmalige parket-generaal te Brussel voor de HRJ weigerde te verschijnen.
- Te noteren ook dat van de bijeenkomst tussen meester Keuleneer en de twee magistraten van het parket-generaal klaarblijkelijk geen enkele notitie werd bijgehouden, toch zeker niet waarvan de HRJ kennis kon krijgen.
- Tot slot is er de ook de weigering van het openbaar ministerie om de interne communicatie tussen parketmagistraten vrij te geven, wat meteen alle kansen uitsloot voor de HRJ om het waarom en het resultaat van deze bijeenkomst te achterhalen.

Merkwaardig hierbij is ook vast te stellen dat het openbaar ministerie tijdens het onderzoek van de HRJ bereid was om bepaalde interne communicatie te laten inkijken en andere dan weer niet.

Daarbij stelde de HRJ ook vast dat de briefwisseling die meester Fernand Keuleneer voerde met het openbaar ministerie "ten persoonlijke titel" werd afgeleverd. Aan wie de communicatie in persoon dan werd afgeleverd blijkt niet uit het rapport.

II. Wat betreft de eerste twee clandestiene zittingen in augustus en september 2010.

- De twee procedures die leidden tot de twee arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling *de dato* 13 augustus 2010 en 9 september 2010 -en die de wettigheid van Operatie Kelk controleerden- betreffen twee procedures die op tegenspraak dienen gevoerd te worden.

Dit betekent dat alle partijen dienden opgeroepen en gehoord te worden.

Zulks is ook maar evident.

Het staat met zoveel woorden in de wet en het is ook maar logisch omdat beslissingen die kunnen genomen worden tijdens een dergelijke procedure heel verstrekkende gevolgen kunnen hebben (wat ten andere in deze zaak ook is gebleken). Indien bvb door de kamer van inbeschuldigingstelling wordt beslist tot een vernietiging van onderzoeksdaden dan kunnen de resultaten van deze daden niet meer gebruikt worden. Zo zou een slachtoffer in dat geval kunnen verboden worden nog gebruik te maken van een stuk dat de vrucht vormde van een dergelijke vernietigde onderzoekshandeling, waardoor zijn eis tot schadevergoeding (aan te wenden desgevallend in een civiele procedure) zou kunnen aangetast worden.

- *In casu* bevestigt de Hoge Raad dat ik op 3, 4 en 5 augustus 2010 brieven schreef naar respectievelijk de voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling, de griffie, de procureur-generaal alsook in laatste instantie de minister van Justitie (met daarop de melding "*dringend*" nota bene).

Ik had immers in de zaterdagkrant van De Morgen gelezen dat er klaarblijkelijk op vrijdag 6 augustus 2010 een zitting gepland stond voor de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel.

Vermits dit een kamer is die zich specifiek buigt over wettigheidsproblemen gedurende gerechtelijk onderzoeken en dus stukken kan laten "vernietigen", kreeg ik schrik dat cliënten bewust van het debat over deze wettigheidsonderzoeken zouden worden weggehouden.

In mijn briefwisseling stelde ik letterlijk dat de niet-oproeping voor mijn cliënten - die op dat ogenblik het statuut hadden van formele procespartij vermits ze zich in handen van de onderzoeksrechter De Troy burgerlijke partij hadden gesteld - "mogelijkwijze desastreuze en, onherstelbare gevolgen kon hebben voor het onderzoeksdossier en voor de rechten van mijn cliënten".

Klaarder en meer visionair kon ik het op dat ogenblik niet aan de hoogste rechtsinstanties van de gerechtelijke autoriteiten te Brussel, zijnde de hoogste magistraat van de kamer van inbeschuldigingstelling, de hoogste magistraat van het parket-generaal en de minister van Justitie zelf schrijven, met daarop aanduidend dat deze briefwisseling een hoge urgentiegraad had.

De HRJ bevestigde thans mijn démarches en stelde dat het niet beantwoorden van deze duidelijke brieven één van de vele disfuncties is geweest op het rechtstraject van Operatie Kelk.

Tevens bevestigde de HRJ in haar rapport dat ik mij op 6 augustus 2010 ter zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel aanbood, doch aldaar de toegang werd geweigerd. De zitting werd voorgezeten door magistraat X, zijnde JVDE.

- Deze eerste procedure leidde tot een eerste arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 13 augustus 2010 voorgezeten door voorzitter JVDE.

Er werden, zoals door het openbaar ministerie bij vordering van 30 juli 2010 gevraagd, in dit arrest drie onderzoekshandelingen van het onderzoek Operatie Kelk nietig verklaard.

Voor het overige zegde de kamer van inbeschuldigingstelling dat het onderzoek volstrekt regelmatig was verlopen.

Er werd op dat ogenblik geen enkele melding gemaakt over een foutief optreden van de onderzoeksrechter, al zou deze bijvoorbeeld zijn onderzoeksbevoegdheid hebben overschreden.

- Ondertussen was er een tweede wettigheidscontrole ingezet.

Meester Fernand Keuleneer had immers aan de onderzoeksrechter op 15 juli 2010 gevraagd om de op 24 juni 2010 bij de kerkelijke autoriteiten in beslag genomen stukken op te heffen.

Dit verzoek werd door de onderzoeksrechter bij beschikking van 30 juli 2010 afgewezen.

Tegen deze beslissing tekende meester Fernand Keuleneer op 9 augustus 2010 beroep aan. Dit beroep diende behandeld te worden voor de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel.

Alvorens de kamer van inbeschuldigingstelling over dit verzoek zou beslissen, ging meester Fernand Keuleneer zoals hoger gezegd op bezoek bij twee magistraten van het parket-generaal ('de magistraat die weigerde gevolg te geven aan de oproeping van de Hoge Raad enerzijds en de fiscalist-magistraat anderzijds) waarvan geen rapport of verslag, noch notitie werd voorgebracht.

Na dit gesprek vond het parket-generaal te Brussel het nodig om op 12 augustus 2010 met een gloednieuwe vordering aan de kamer van inbeschuldigingstelling te verzoeken quasi het volledige onderzoek nietig te laten verklaren. Deze vordering werd genomen binnen het kader van de beroepsprocedure die Mr. Keuleneer op 9 augustus 2010 op gang had gebracht waardoor deze procedure ook een tegensprekelijke procedure werd vermits het parket-generaal enkel kon tussenkomen als ze voor een tweede maal de wettigheidscontrole liet uitvoeren.

Deze tweede wettigheidscontrole stond vastgesteld op 13 augustus 2010 en voltrok zich alweer zonder oproeping van de burgerlijke partijen. Deze (tweede) zaak werd op 13

augustus 2010 – om niet nader gekende redenen – uitgesteld naar de zitting van 7 september 2010, met voor die laatste zitting alweer geen oproeping van de burgerlijke partijen maar verliep wel in aanwezigheid van dezelfde (fiscale) magistraat van het parket-generaal en - wie kan het nog verbazen - dezelfde voorzitter "magistraat "X" (JVDE).

De behandeling op 7 september 2010 voor de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel leidde op 9 september 2010 tot een tweede arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling waarin, in tegenstelling tot het eerste arrest van 13 augustus 2010, nu het volledige onderzoek nietig werd verklaard.

- Mijn angst die ik verwoordde in mijn brieven van 3, 4 en 5 augustus 2010 bleek bijgevolg terecht want "de vernietigingsoperatie" was gelukt.

De zuivering van het dossier was dus een feit, het dossier was onthoofd, en dit nauwelijks enkele weken na de huiszoeking waarbij dient opgemerkt dat geen mens ondertussen had kunnen nagaan wat er effectief in de dozen stak en of dit een te verregaande bevoegdheid van de onderzoeksrechter kon aantonen.

De boodschap in het arrest van 9 september 2010 was duidelijk: de stukken die bij het aartsbisdom en bij Kardinaal Daneels waren in beslaggenomen moesten kost wat kost aan het onderzoek worden onttrokken.

Het Hof van Cassatie zal op 12 oktober 2010 op mijn vraag de beide arresten verbreken en effectief de onwettige niet-oproeping van de burgerlijke partijen vaststellen.

III. De volgende zittingen van de kamer van inbeschuldigingstelling.

- Ingevolge de verbreking door het Hof van Cassatie op 12 oktober 2010 van de arresten die de wettigheid van het onderzoek hadden beoordeeld moest de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel, met een verplichte andere samenstelling van dit rechtscollege - (lees : dus zonder JVDE als voorzitter) - uitspraak doen over de wettigheid van het onderzoek 'Operatie Kelk'.

Dit zal leiden tot drie nieuwe arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel waarvan er twee opnieuw zouden verbroken worden door het Hof van Cassatie.

Dit toont aan dat de visies van de diverse magistraten bijzonder tegenstrijdig waren.

- Uiteindelijk werd op 18 december 2012 door de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel beslist:
  - dat de onderzoeksrechter moedwillig zijn bevoegdheid was te buiten gegaan, zijnde een beslissing die door latere rechtspraak nooit nog zou worden herhaald. Het criterium dat steeds gehanteerd wordt -maar dus niet in Operatie Kelk- om al of niet over te gaan tot bewijsuitsluiting betreft het feit "*of de vastgestelde onregelmatigheid een onherroepelijke miskennenning van het recht op een eerlijk proces tot gevolg heeft, waarbij een dergelijke miskennenning slechts aan de orde is indien het verdere gebruik van dat stuk aanleiding kan geven tot een veroordeling die zou steunen op twijfelachtige gronden en het voor de partij tegen wie dat stuk aangewend wordt niet mogelijk is het stuk tegen te spreken en de waarheid naar voor te brengen*" (vaststaande cassatie-rechtspraak);
  - dat op vraag van meester Fernand Keuleneer om de inhoud van de dozen terug te krijgen niet kon worden ingegaan, het verzoek tot teruggave werd met andere woorden afgewezen;
  - dat alle bedoelde stukken verplicht op de griffie dienden bewaard te blijven, om ook slachtoffers die zich later zouden stellen als procespartij nog toegelaten zouden worden deze stukken te raadplegen;

Weze hier opgemerkt dat er zich effectief in Operatie Kelk nog burgerlijke partijen later dan 2012 hebben aangediend, zodat deze slachtoffers absoluut in de mogelijkheid moesten zijn deze op de griffie bewaarde stukken ter inzage te krijgen.

Op dat ogenblik (18 december 2012) was ik als raadsman, enigszins gerustgesteld. De stukken zouden op de griffie bewaard blijven en later kunnen ingelezen worden.

- In hetzelfde tijdsblok (eind 2012) deed er zich nog een nieuwe wettigheidscontrole voor. Op een gegeven ogenblik bleek dat er een flink aantal processen-verbaal uit het onderzoek Operatie Kelk verdwenen was. Er werd gevraagd om opnieuw over te gaan tot een wettigheidscontrole om te zien of deze verdwijning repercussies kon hebben op het lopende onderzoek.

Een zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling werd vastgelegd op 4 december 2012 waarbij ditmaal de burgerlijke partijen, conform de wet en conform de cassatie-uitspraak van 12 oktober 2010, wél werden opgeroepen.

Ik diende mij dan ook op 4 december 2012 namens de slachtoffers aan, doch stelde tot mijn grote verbazing vast dat de zitting, alweer, werd voorgezeten door JVDE (magistraat "X" genoemd in het rapport van de HRJ).

Ik merkte ter zitting op dat deze voorzitter niet wettelijk in de mogelijkheid was nog langer te zetelen, gelet op de arresten van het Hof van Cassatie van 12 oktober 2010 en gelet op de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek.

De Voorzitter weigerde hierop ter zitting in te gaan, waarna ik de schorsing vroeg van de verderzetting van de zaak en aankondigde dat ik een formeel wrakingsverzoekschrift zou neerleggen wat ik ook op 7 december 2012 heb gedaan.

Het Gerechtelijk Wetboek regelt de kwestie van de wraking. Het wetboek stelt dat er zich twee situaties kunnen voordoen na de neerlegging van een dergelijk verzoekschrift: ofwel trekt de magistraat tegen wie het verzoek tot wraking werd gericht zich vrijwillig terug en aanvaardt hij de wrakingsgrond; ofwel weigert de magistraat zich terug te trekken en wordt de zaak voorgelegd aan het hof van beroep of het Hof van Cassatie, naargelang de functie van de desbetreffende magistraat (in casu zou dit het Hof van Cassatie zijn geweest).

In deze zaak opteerde magistraat X (JVDE) voor de eerste optie, nl. hij trok zich terug, wat betekende dat hij akkoord ging dat hij niet meer kon zetelen.

Deze terugtrekking is van belang voor wat hieronder verder wordt uiteengezet.

IV. De clandestiene zitting van maart 2014

- Op 6 maart 2014 legde meester Fernand Keuleneer een verzoekschrift neer bij de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel. Hij vroeg om uitvoering te geven aan het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 18 december 2012 en de stukken die waren in beslag genomen aan zijn cliënten terug te geven en vroeg tevens het onderzoek te controleren.

Dit verzoekschrift moest, gezien het onderzoek diende gecontroleerd, alweer leiden tot een oproeping voor de kamer van inbeschuldigingstelling van de burgerlijke partijen. Dit stond in de wet en het hof van cassatie had hierover uitspraak gedaan op 12 oktober 2010.

Maar ook hier, voor de derde keer, zullen de burgerlijke partijen noch hun raadsman opgeroepen worden om aanwezig te zijn op de zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel.

Bovendien bleek later dat JVDE (magistraat "X") - die zichzelf nauwelijks anderhalf jaar geleden uit het dossier Operatie Kelk had teruggetrokken - alweer plaats als Voorzitter nam, en bestond hij het alweer om de burgerlijke partijen niet bij de procedure te betrekken.

- Over de afwezigheid van de burgerlijke partijen werd door het federaal parket op de zitting geen enkele opmerking gemaakt.

Wat meester Fernand Keuleneer ter zitting vroeg, was bovendien totaal ongegrond. Hij vroeg de teruggave van de stukken waarover reeds op 18 december 2012 door de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel was beslist, en dit na tegenspraak. De kamer van inbeschuldigingstelling had op 18 december 2012 beslist dat deze stukken niet mochten teruggegeven worden aan de kerkelijke autoriteiten maar op de griffie dienden bewaard te blijven.

- Ter zitting van 20 maart 2014¹ legde het federaal parket, bij monde van de zittingsmagistraat mevrouw LP, een nota neer waarin de kamer van inbeschuldigingstelling werd verzocht om geen gunstig gevolg te geven aan de vraag van meester Keuleneer.

- Toch besliste de kamer van inbeschuldigingstelling, met zoals gezegd JVDE als voorzitter, tot de volledige inwilliging van het verzoek van mr. Fernand Keuleneer, zonder oproeping en zonder het horen van de burgerlijke partijen.
- Dezelfde dag van de uitspraak, namelijk 20 maart 2010, beval de federaal procureur (JD) om deze stukken effectief aan de Kerk terug te geven. Er werd door het federaal parket geen cassatieberoep aangetekend, terwijl dit parket ook de taak heeft toe te zien op de belangen van de burgerlijke partijen, in deze evident de slachtoffers.

Meteen voltrok zich een derde onwettige en clandestiene zitting en werd de teruggave van de kroonstukken van Operatie Kelk een definitief feit.

Nog diezelfde dag vroeg dezelfde magistraat van het federaal parket aan de onderzoeksrechter om het dossier af te sluiten.

Hier krijgt Operatie Kelk zijn figuurlijke doodsteek.

- Op dat ogenblik wordt door het federaal parket ook geen onderzoek ingesteld naar de beweerde kinderporno op de gegevensdragers van Roger Vangheluwe, in beslag genomen bij de huiszoeken van eind juli 2010.

Dit vermog ook verwondering op te wekken.

- De uitleg van magistraat X aan de HRJ over deze clandestiene zittingen is ontluisterend. Hij beweerde niet begrepen te hebben dat hij na zijn vrijwillige terugtrekking uit het dossier Operatie Kelk, niet langer mocht zetelen op de zitting in maart 2014.

Van één van de hoogste magistraten van het land die tientallen jaren één van de belangrijkste functies in de gerechtelijke onderzoeken te Brussel waarnam, nl. als voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling – er zijn er maar vijf in België – is dit een niet te aanvaarden, noch te geloven standpunt.

V. De duurtijd van het onderzoek

- Veertien (14) jaren zijn inmiddels verstreken sedert de start van het opsporingsonderzoek. Nog steeds werd het onderzoek niet afgesloten. Het federaal parket talmt al meerdere jaren om een slotvordering te maken.

Redenen van overbelasting worden ingeroepen. Art. 3 bis voorafgaande titel Wetboek Strafvordering voorziet "*dat slachtoffers op een zorgvuldige manier moeten worden bejegend*". De houding van het federaal parket en voordien van het parket-generaal te Brussel (voor de federalisering van het onderzoek), is ontoelaatbaar en onuitlegbaar.

Daarnaast stelt de HRJ ook vast dat er vele conflicten tussen diverse magistraten op meerdere echelons plaatsvonden die gevolgen hadden op het normale verloop van het onderzoek met klachten allerlei – waarbij meester Fernand Keuleneer zich niet onbetuigd liet – waardoor het dossier jaren vertraging opliep.

- Bovendien moet worden vastgesteld dat de lange duurtijd niet betekende dat de zaak dan ook inhoudelijk grondig werd uitgespit, wel integendeel.

Tijdens het tijdsgewricht waarvan hierboven sprake, meldden zich op mijn kantoor meerdere slachtoffers van zwaar seksueel misbruik, die weigerden zich in het dossier Operatie Kelk als slachtoffer aan te melden. Zeer goed te verstaan. Deze mensen kregen immers van mij te horen in welk zwaar procedureel weer dit onderzoek was terecht gekomen en op welke amateuristische en partijdige wijze dit onderzoek werd gevoerd.

Deze slachtoffers hadden (evident) geen zin om hun meest intieme zaken en de gruwel die ze hadden ondergaan toe te dichten aan onbekwame of partijdige "*leiders*" van het onderzoek. Ik rapporteerde immers aan mijn cliënten zeer regelmatig de gebrekkige rechtsgang met de vele conflicten en de onwaarschijnlijke procedures.

VI. Communicatie federaal parket

Mijn boek Operatie Kelk verscheen rond 25 september 2023, de dag van de laatste aflevering van het programma Godvergeten.

Op 29 september 2023 verspreidde het federaal parket een communiqué - aan de voltallige media - waarin dit parket voorhield dat de drie procedures - door mij (in mijn boek) "*clandestien*" genoemd - volkomen regelmatig waren verlopen, algeheel conform het wetboek van strafvordering. Het ging volgens het federaal parket om "eenzijdige" procedures waarbij de slachtoffers niet dienden opgeroepen te worden.

Deze informatie is thans volstrekt fout gebleken zo blijkt zonneklaar uit het rapport van de HRJ.

Het ging *in casu* niet om drie eenzijdige procedures, zoals door het openbaar ministerie beweerd, maar om drie tegensprekelijke procedures waar telkenmale de burgerlijke partijen dienden opgeroepen en gehoord te worden, quod in casu non.

Het federaal parket behoort dit te weten en communiceerde moedwillig foutief.

De publieke opinie neemt vaak dergelijke communiqués aan voor waar en stelde mij dan ook voor als een complotdenker, een fantast.

Mr. Keuleneer, Mr. Van Cauter en de heer Rik Torfs droegen hierbij de vaandels.

Dit bracht mijn cliënten en mij zware schade toe.

De realiteit is wat ze is.

VII. Besluit

1. De ene onregelmatigheid heeft de andere opgevolgd op het rechtstraject van Operatie Kelk. Dit allemaal aan toeval wijten of wegzetten als enkele disfuncties die binnen justitie kunnen gebeuren, is niet plausibel.

Justitie is ongewoon en uitzonderlijk zwaar in gebreke gebleven en dit over het ganse traject. Van de kop tot aan de staart.

Met justitie wordt bij deze én de zetelende magistratuur én de staande magistratuur bedoeld.

Wat de staande magistratuur betreft :

Er is de niet uitgelegde en niet uit te leggen houding van het parket-generaal te Brussel, betreffende de (wijzigende) vorderingen genomen tijdens de eerste en tweede clandestiene zitting.

De houding van het federaal parket naar aanleiding van de derde clandestiene zitting is, zo mogelijk, nog erger.

Het mag hallucinant genoemd worden dat ondanks duidelijke wetgeving, ondanks de duidelijke uitspraak van het Hof van Cassatie nl. dat slachtoffers bij een wettigheidscontrole verplicht dienen opgeroepen te worden, het federaal parket op de zitting van 20 maart 2014, waarbij de burgerlijke partijen niet aanwezig waren, hierover geen opmerkingen maakte en na het voor slachtoffers alles kapot makende arrest van 20 maart 2014 geen cassatieberoep aantekende, en geen enkel bezwaar maakte tegen de aanwezigheid op 20 maart 2014 van magistraat X als voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling.

Bovendien kan niet begrepen worden waarom het federaal parket de pers manifest voorloog op 29 september 2023.

Wat de zetelende magistratuur betreft :

Wat heeft magistraat "X" allemaal gedaan en vooral niet gedaan?

Zijn uitleg aan de HRJ is onaanvaardbaar en wijst overduidelijk op een verborgen agenda. Een andere uitleg is gewoonweg niet denkbaar.

Hoe noemt men het traject van Operatie Kelk : "een volledig falen van justitie én van de zetel en van het openbaar ministerie? Een "plat bedrog"? Een "samenspanning van ambtenaren"?

Over dit rechtstraject zegt ex-minister van Justitie Koen Geens dat de rechtsgang voor de slachtoffers geen onherstelbare schade heeft teweeg gebracht. Wat bedoelt hij? Dat de slachtoffers het maar moeten doen met een gedeeltelijke scan van de inhoud van de 931 in beslag genomen dozen en er zo maar moeten vanuit gaan dat in de verdwenen kroonstukken geen nuttig bewijs voorhanden was?

2. De Hoge Raad voor Justitie deed grondig werk, ook al diende zij collega's te beoordelen, wat ongetwijfeld de taak en ook het woordgebruik van de Hoge Raad absoluut niet heeft vergemakkelijkt.

De Hoge Raad diende binnen een kort tijdsbestek (oktober 2023 tot april 2024) het onderzoek te doen.

De Hoge Raad had evenwel geen middelen om een ernstig en diepgaand onderzoek te voeren.

Ze kon geen huiszoeken doorvoeren, stukken in beslag nemen, kreeg zelfs geen medewerking van het parket om de volledige interne communicatie en/of werkkaften in te kijken.

Daarnaast konden ze geen getuigen of betrokkenen het bevel opleggen om naar hun hoorzittingen te komen. Een aantal mensen weigerden daarenboven en stuurden hun kat naar de HRJ. Reden van deze weigering werd evenmin gegeven.

Bovendien stelde de HRJ dat zij geen standpunt wilden innemen omtrent bepaalde uitspraken van rechtscolleges nu ze zelf "geen nieuw Hof van Cassatie" is, zodat de HRJ zich onthield om over één en ander uitspraak te doen.

Tevens waren er magistraten die duidelijk geen bevredigende uitleg over de manifeste onregelmatigheden konden geven. Op die manier is een objectief bewijs leveren van de beïnvloeding volstrekt onmogelijk.

Maar als men geen uitleg kan of wil geven, speelt evident een eigen agenda.

In het licht van alle onregelmatigheden die in mijn boek Operatie Kerk werden beschreven en in het rapport van de HRJ werden hernomen of versterkt, is er voor de slachtoffers van seksueel misbruik in de pastorale sfeer, na het zware ondergane leed, sprake van een tweede beschadigingsactie.

Thans dient de parlementaire onderzoekscommissie haar verantwoordelijkheid te nemen en moet zij, als een onderzoeksrechter, het hoe, wie en het waarom van dit bedrog ophelderen.

Tevens moet zij eisen dat een herstelfonds voor de slachtoffers wordt opgericht zodat zij uiteindelijk een volledige vergoeding voor het ondergane leed kunnen ontvangen.

Reeds voorheen kregen de slachtoffers voor de burgerlijke rechtbanken geen toegang tot de rechter op grond van de immuniteit die het Vaticaan inriep.

Het is dus tijd voor herstel en algehele waarheid.

3. De *moves* van meester Keuleneer waren meer dan opmerkelijk. Niet één van de door mij in mijn boek Operatie Kerk weergegeven *démarches* wordt tegengesproken door de Hoge Raad, integendeel, een aantal voorgehouden stellingen worden versterkt of benadrukt.
4. De politieke verantwoordelijkheid van de minister is aan de orde. Waarom moest het kabinet van justitie anno 2010 over deze zaak praten met het parket-generaal omdat de huiszoeking zogezegd "*voor problemen konden zorgen*", en waarom diende gecommuniceerd met het Vaticaan, die dreigde met een diplomatiek conflict? Waarom kwam geen antwoord op mijn brief toen ik voorspelde dat er zich merkwaardige zaken aan het voltrekken waren binnen de schoot van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel, zomer 2010?

Ik verwittigde alle instanties dat er onregelmatigheden op komst waren. Diende de minister van justitie niet in te grijpen toen hij na mijn brieven vaststelde, ingevolge de arresten van het Hof van Cassatie van 12 oktober 2010, dat wat ik schreef zich effectief had voorgedaan?

Deze en wellicht nog andere overwegingen zullen op 2 mei as. aan de vele slachtoffers verder worden toegelicht.

Walter Van Steenbrugge

Mariakerke,

26 april 2024